

Palmesøndag 2020

CORONA I EN ALABASTERKRUKKE

Markusevangeliet kap.14, 3-9:

Da Jesus var i Betania i Simon den Spedalskes hus og sad til bords, kom der en kvinde med en alabasterkrukke fuld af ægte, meget kostbar nardusolie. Hun brød krukken og hældte olien ud over hans hoved. Men nogle blev vrede og sagde til hinanden: "Hvorfor ødsle sådan med olien? Denne olie kunne jo være solgt for over tre hundrede denarer og givet til de fattige." Og de overfusede hende. Men Jesus sagde: "Lad hende være! Hvorfor gør I det svært for hende? Hun har jo gjort en god gerning mod mig. De fattige har I jo altid hos jer, og når I vil, kan I gøre godt imod dem; men mig har I ikke altid. Hun har gjort, hvad hun kunne. Hun har på forhånd salvet mit legeme til begravelsen. Sandelig siger jeg jer: Hvor som helst i hele verden evangeliet prædikes, skal også det, hun har gjort, fortælles til minde om hende." Amen

Vi ser alt for meget TV for tiden. Og alligevel synes jeg, det er svært at finde noget, jeg kan holde ud at se på. Mit blik er blevet traumatiseret. Film med folk, der står i en kø eller omfavner hinanden eller maser sig ind i en bus, får mig til at fare op af sofaen og råbe: *nej, nej, I står alt for tæt!*

Fortællingen om kvinden med alabasterkrukken fuld af kostbar nardusolie kalder noget af den samme frygt frem. Det er en fortælling fuld af berøring. Kvinden kommer faretruende nær på Jesus. Hun bryder ind i middagselskabet og går hen til ham og salver hans hoved med olien. Og hvis man så også har parallelhistorien fra Johannesevangeliet med inde på nethinden, går det helt galt. Her hedder kvinden Maria og nardusolien hældes ud over hans fødder, hvorefter hun tørrer fødderne med sit hår. Olie, hoved, fødder og hår.

Man ser det for sig. Scenen svømmer rundt i hud, hår og olie og der er alt for meget nærkontakt og ingen håndsprit, og det virker næsten som et demonstrativt modbillede på den tid, vi går igennem lige nu.

Vi er lever på coronatid: Vi rører ikke ved hinanden, vi holder to meters afstand, vi befinder os ikke i selskaber på mere end ti – og vi sidder i hvert fald ikke til et middagselskab og smører hinanden ind i olie.

Coronatid er forhåbentlig en kort tid, selvom den allerede føles alt for lang. Men vi lærer noget. Vi er blevet mindet om livets skrøbelighed. Vi er blevet mindet om, at vi

mennesker er sårbare og udsatte, og uanset hvor meget vi har kontrol over, så kan kontrollen sættes ud af kraft fra det ene øjeblik til det andet.

Når vi kommer over på den anden side af denne krise, så tror jeg også, vi har lært noget om *tid*. Vi er blevet mindet om, at vi ikke skal udsætte det, vi gerne vil gøre. En krise zoomer livet ind på nuet. Der er noget vi kan udsætte, noget vi *skal* udsætte: fester, ferier, familietræf og meget mere. Men der er også noget, vi ikke skal udsætte:

Vi skal ikke udsætte at fortælle dem, vi elsker, hvor meget de betyder for os. Vi skal ikke udsætte at vise omsorg og opmærksomhed, huske at ringe til hinanden, tilbyde vores hjælp, hilse på naboen over hegnet, kysse dem, vi må kysse.

Vi skal ikke udsætte at gøre kærlighedsgerninger, for kærligheden skal ikke udsættes. Vi må ganske enkelt ikke udsætte at elske.

Tilbage til Jesus og kvinden med den kostbare salve. Hun spilder den ud over ham. Hvilket spild. Men hun gør det af kærlighed. Hun salver ham. Hun kroner ham. Og hun gør det en uge før han dør. En uge før kors og grav. Så salvningen bliver også en forberedelse til hans forestående begravelse.

Vi er gået ind i påsken. Det er så voldsomt, det der sker i påsken. Jesus lægges for had, han ydmyges og udskammes. Det kollektive raseri tager fat, mens man glemmer, hvem der kastede den første sten. Man har måske også glemt, hvorfor man gør det. Det kollektive raseri er blindt og uden selvkritik, og det er dødsensfarligt. Det var farligt for Jesus, og i kvinden med olien ser vi et forvarsel på den udskamning, der om en uge får langt større konsekvenser for ham, hun salver og elsker og giver sin kærlighedsgave.

For mens hun står dér, fedtet ind i olie, en fremmed kvinde udefra, da træder alle et skridt tilbage – som havde hun nyst ud i luften, så snotpartiklerne stod som en vandret fontæne ud i rummet. De trækker sig tilbage i hellig forargelse og spørger Jesus, om den ødselhed med olie ikke var bedre tjent, omsat til kroner og øre til de fattige?

Jesus svarer: *Lad hende være, hun har gjort en god gerning. De fattige har I altid hos jer, og når I vil, kan I gøre godt mod dem....* Sagt med andre ord: I kan jo bare gå i gang med at gøre noget for de fattige. De fattige var her også i går, og der vil være fattigdom i morgen. Fattigdommen har det desværre med at være en konstant, corona og påske eller ej.

De fattige har vi altid. Men lige nu, i denne time, er det Jesus og kvinden, det gælder. For ham har de *ikke* altid hos sig. Om en uge er det forbi.

Livet består af lange åndedræt og korte åndedræt. Rationelle og nøje gennemtænkte handlinger hører til det lange åndedræt. Den lange tid. Når man har nok tid foran sig, tid til at ånde ind og ånde ud, så kan man tænke fornuftigt og besparende og gemme den gode olie til klogere formål end at hælde det hele ud på én gang.

Men så er der også de korte åndedræt. Den korte tid. Det er den tid, man finder sig selv i, når man bliver udsat og sårbar. Når man bliver syg, eller må tage afsked med mennesker, man elsker. Eller når vi bliver grebet af skræmmende pandemi og frygt for fremtiden. Eller – når man står over for døden om kun en uge, ligesom Jesus: Så er man i den korte tid og der er noget der skal gøres og som ikke kan udsættes. Og det er afgørende, om vi får det gjort eller ej.

Kvinde viser sin ubetingede, generøse, hengivne kærlighed. Hun elsker. Hun smører olien ud med kærlige hænder. Tankeløst, men trofast. Og *det skal fortælles til minde om hende*, siger Jesus. For det er de handlinger, vi gør i det korte åndedræt, der er saltet i vores liv og som gør, at når vi dør, dør vi ikke nær så ulykkelige, som hvis livet blot har været eet langt, kedeligt, praktisk åndedræt for at holde os i live.

Glædelig palmesøndag og amen

BØN TIL DAGEN

Jesus Kristus,
du blev salvet som en konge
men salvet til at dø.
Alligevel ønsker du, at vi skal huske kvinden som salvede dine fødder.
Du vil have, at vi skal lære af hende
hvis navn vi ikke kender.
Du vil have, at vi skal samle de stumper af godhed op
Som finder sted mellem os
og gøre disse øjeblikke
til en levende del af vores liv med hinanden.
Vi beder dig:
Væk det mod i os
Så vi tør bruge
selv det mest dyrebare vi ejer

til at tjene dig og dit rige.
Du er himmelkongen på jord,
du som er fra evighed til evighed.
AMEN